

Eredetileg a diszkoszvetéssel folytattam volna, de közben egy érdekes hír megváltoztatta tervemet. Olvasom a facebook-on, hogy kiárulás van Debrecenben...na nem pulykakakast lehet venni, hanem holmi láncos kalapácsokat meg láncnélkülieket....még ez sem lenne különösen érdekes.....de aki mindezt árulja **Lóska Sándor!!!!** Na erre már felkaptam a fejem....mi a f.....ranc van? Annál is inkább, mert olyan elköszönő... búcsúzó stílusban történt. Amúgy a **Portrék** sorában terveim között ő is szerepelt.....mint következő „áldozat”. Ezek után soron kívül elővettem **Sanyát!** Szóval akkor most ő következik:

Ő is azok közé a sportemberek közé tartozik, aki nemcsak egy sportágra szakosodott, hanem próbálkozott más kihívásokkal is, és ha ez itt megjelenik, sokan elcsodálkoznak azon....jé ezt nem is tudtam róla. Előre bocsájtom, hogy én éppen ezért elfogult vagyok vele szemben, és mert ismerem sportpályafutását, és mert példaértékűnek tartom akaratát, küzdeni tudását, és nem utolsó sorban eredményeit! De hogy is kezdődött mindez.....mongyaelő:

14 évesen kezdtem az aktív sportot, kalapácsvetőként. 15 évesen serdülőben **OB**-t nyertem. Húsz évesen ért az első komoly sérülés, amelynek következtében operálni kellett a vállamat. Majd néhány év viszonylagos szünetet követően - katonaság és egyetem építészmérnöki kar és szak elvégzése után - megismerkedtem a hazánkban éppen hogy elterjedő **erőemelő sporttal**. Ennek a meghonosítója a legendás **Langermann Péter** volt. Az általa kialakított teremben a körülmények ennek megfelelőek voltak koszos, izzadságszagú, de nagyon népszerű és egyre többen jöttek. Egy év komoly edzés után 1985-ben Orosházán már majdnem junior világcsúcsot húztam fel! A súly megvolt (**330 kg 110-es súlycsoportban**), csak hogy nem voltunk tagjai akkor még a nemzetközi szövetségnek, így nem lehetett hitelesíteni. 1986 decemberében már **345**-öt húztam fel, és fekvenyomásban a Neotonnal énekelhettem, hogy **220** felett...persze akkor még mindent **RAW**-ban (szerkesztői megjegyzés speciális ruhák nélkül) csináltunk. Ezt követően Debrecenbe költöztem és a versenysport kissé háttérbe szorult.

Majd idővel arról értesültem, hogy valami **Toldi választás** lesz Visegrádon. Gondoltam egy életem egy halálom jó királyom megpróbálom. Aztán mivel három a magyar igazság megnyertem a **Toldi-választást** Visegrádon, '87, és '88-ban is legyőzve a híres és a napjainkban inkább már hírhedt **Fekete Lászlót**, és később világhírű erőművésszé vált **Pakucz Jóskát**, majd '89-ben meg **Feketével** holtversenyben nyertük a derbit.

Újabb váltás következett 1990 volt az első év, amikor az erőemelő világszövetség tagjaiként indulhattunk a VB-n, akkor Hágában én

szereztem az első magyar felnőtt vb-érmet, egy bronzot, 110 kg ban **845 kg**-mal úgy, hogy még a guggolásnál becsípődött a derekam, és így csináltam végig a versenyt... Ja, és erre a szezonra egy kis borsodi faluban készültem fel, egy fűtetlen viskóban, fapadon nyomva... '91-ben jó formában voltam a felkészülésnél, **350-ből** már **5** ismétlést tudtam, amikor egy fölösleges hosszú széria után (**280-ból 13-at húztam**) elszakadt a gerincfeszítő izmom. A svédországi Vb-re így is kimentem, de ez így már nem volt az igazi, szakadtan csak **8.** lettem **325**-öt felhúzáva.

Ezután még próbálkoztam a **fekvenyomással**, '94-ben Finnországban a VB-n egy rossz otthoni mérleg miatt 30 óra alatt kellett 5 kilót fogyasztanom! Nem tett jót az erőnek, mint ahogy az sem, hogy egy jégpályán versenyeztünk, 8 fokos "melegben".

Ismét váltás következett az azóta egyre népszerűbb **erős ember versenyekre** készültem, ebben is sikerült jó néhányat megnyernem és néhány csúcst felállítanom. Utoljára 2000-ben még megnyertem az **Ország Legerősebb Embere** versenyt, legyőzve többek közt **Darázs Ádámot**.

Aztán újabb csavar következett ugyanis még 1998-ban csináltam egy **Guinness-rekordot**, foggal húztam el közel 20 méterre 4 db villamost, összesen 100 tonnát. Ennek a **Fókuszos** felvétele még mindig látható a **you-tube**-on. Mondjuk én (másokkal ellentétben) az indításnál sem nyúltam soha kézzel a hevederhez.

Majd néhány év könnyebbség után gondoltam egyet....vissza a gyökerekhez...így 2007-ben újra kezdtem az atlétikát a veteránoknál. Itt is sikerült folytatnom addigi jó szokásomat nevemhez köthető jó néhány korszályos világbajnoki cím, és jó néhány korosztályos világcsúcs is, elsősorban a dobó többpróbában. Aztán kissé megijedtem, mert 3 évvel ezelőtt volt egy **hátsófal infarktusom szívkatéterezéssel**, de utána 3 héttel már a terembe mentem... igaz, hogy először a sima rúddal is szédültem, de 4 hónap múlva már 160-ból tudtam 3-at nyomni...mindig az lebegett előttem....soha ne add fel....a sportot!

Sajnos, a piszkos anyagiak miatt nem tudtam részt venni sok világversenyen, és részben ez is az oka, hogy elhatároztam, befejezem a versenyzést, marad a konditermi edzés. De visszatekintve úgy gondolom szép sportpályafutásom volt,

- négy sportágban nyertem országos bajnoki címet, összesen talán **62**-t,
- az utolsót, az első után **36** évvel.
- három sportágban szereztem világbajnoki érmekeket,
- elértem két **Guinness** rekordot,
- és még mindig három világcsúcsot tartok dobó többpróbában...

Így a végére érve elgondolkoztat engem (Mmbá) az, hogy egy ilyen sportkarrier után ez az ember tényleg visszavonul? Akinek a sportról szólt az élete annak most ebből a szempontból vége? Az egészség nagy kincs és nagyon fontos annak megőrzése, de a sport az, ami konzerválja, megőrzi és karban tartja testünket, lelkünket. Az anyagiak...hát igen sajnos olyan időket élünk amikor ez egyre meghatározóbb...egyre jobban kell beosztanunk, hogy mire költhetünk, mit engedhetünk meg magunknak. A veterán, szenior, masters sport mindig is önköltséges volt és ez a jövőben sem fog változni. Én személy szerint nagyon sajnálom, hogy Lóska Sándor kollégám, sporttársam, barátom így döntött. Nem közhely, ha azt állítom hiányozni fog és pótolhatatlan „vesztesége” a veterán sportnak!

Talán megérdemelné egy életmű díjjal elismerni páratlan eredményeit, sportpályafutását, sportemberi nagyságát!

Hányszor is álltam ezen a helyen?

A két Guinness rekorder...